

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Αρ. 76

Τιμὴ ἐτησία τὰλ. Ἰσπανικὰ ἔξ, προκληροτέα
κατὰ τοιμηρίαν. Ἐκδίδεται δις τῆς ἑβδομάδος.

Τὰ πλείω ἀφέλη, τοῖς πλείοσι.

Φραγκλῖνος.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ τῆ 17 Σεπτεμβρίου 1824.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ναύπλιον Τῆ 10 Σεπτεμβρίου.

Ἡελοποννήσιός τις πρὸ χρόνων εὐρισκόμενος
μὲ τὰ καράβια τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ, φυγὼν καὶ
αὐτὰς διὰ νυκτὸς, καὶ φθάσας σήμερον ἐνταῦθα,
ὁμολογεῖ τὰ ἑφεξῆς.

Ὁ Ἰμπραϊμ-πασσας ἀρχηγὸς ὅλων τῶν ἐν
γῆ τε καὶ θαλάσῃ κατὰ τῆς Ἑλλάδος Αἰγυπ-
τωϊακῶν δυνάμεων, ἔγραψεν ἀπὸ Ῥόδου πρὸς
τὸν πατέρα τῆ μίαν ἐπιστολὴν, περιέχουσαν
μεταξὺ πολλῶν ἄλλων καὶ τὸ ἑφεξῆς ἀπόσπασμα.
„ Πολλὰ κακὴν παράστασιν, Ἵψηλό-
„ τατέ μω Βεζύρη, μᾶς ἔκαμε περὶ τῆς κα-
„ ταστάσεως τῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος ὁ ἐν
„ Ζακύνθῳ φίλος μας κύριος Γεωργίου Κοκ-
„ κίνης. Ψευδὲς εἶναι ὅτι οἱ Μανιάται ἔχουν
„ ἔριδας μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποστατῶν, καὶ
„ εἶναι διαχωρισμένοι. Δὲν ἀληθεύει παρεμοί-
„ ως, ὅτι ἡ ἀπιστος αὐτῆ τῶν Ἑλλήνων φυ-
„ λῆ εὐρίσκειται εἰς ἐμφυλίως διχονοίας, ἀλλ'
„ ἐγὼ μάλιστα τοὺς εὐρίσκω ἰσοῦτον ἐνωμένους
„ καὶ σταθεροὺς εἰς τὰ κινήματά των, ὥστε
„ πατὲρ δὲν τὸ ἐφαναζύμην. Γρομεραὶ εἶναι
„ καὶ αἱ κατὰ γῆν καὶ αἱ κατὰ θάλασσαν αὐ-
„ τῶν δυνάμεις. Καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἀν-
„ τὶ νὰ τοὺς κατοικισώμεν, θέλομεν πάθει
„ ἡμεῖς αὐτοὶ ὅσα δὲν χωρεῖ ὁ νοῦς μας. Διὸ
„ θερμῶς παρακαλῶ τὴν Ἵψηλότητά Ση ὅπως
„ μὲ δώσης τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας, ἢ νὰ ἐ-
„ πιστρέψω πάλιν εἰς τὴν Αἰγύπτου, ἢ νὰ κι-
„ νηθῶ εἰς ὅποιονδήποτε ἄλλο ἐπιχειρήματα κρι-

„ νεις ἀεμόδιον εἰς τὴν παροῦσαν τῶν πραγμά-
„ των μας κατάστασιν.

Δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι αἱ λαμπραὶ τῶν ἀ-
ποτήτων καὶ γεναίων θαλασσιῶν μας νικάει
κατὰ τῶν δύο ἑνωθέντων τοῦ Ἰωάννου στόλων,
ἔφερον εἰς ἀπελπισίαν τὸν Ἰμπραϊμ-πασσα,
ὥστε βεβαίως νὰ στοχάζεται τὴν ἐκστρατείαν
τῶν 1824 ὀλοτελῶς χαμένην καὶ διαλελυμένην.
Ὁλόκληρον ἕνα χρόνον ἠτύμαξεν ὁ Αἰγυπτια-
κὸς Σατράπης τὸν πολυαίθμων καὶ μέγαν αὐτοῦ
στόλον· ἔξ μῆνης ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ φθάσῃ
οὗτος εἰς τοῦ Ἀρχιεπελάτης τὰ νερά· μόλις δὲ
πλησιάζει εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπόλλυται
μὲ κατασχύνην τῆ αἰώνιον.

Ὅλα ταῦτα, ὅχι ὀλιγώτερον δὲ καὶ τοῦ Ἰμ-
πραϊμ-πασσα ἡ ἀπειρία, συντέλεσαν τὰ μέ-
γιστα πρὸς ἐλάττωσιν τῆς ἰόλης τῆ καὶ παν-
τελῆ αὐτοῦ ἀπελπισίαν, ὥστε ἴωρα βλέπει
φανερὰ καὶ ὁ ἴδιος, ὅτι χωρὶς τῆς λαχείας ἐ-
πιστροφῆς τῆ, σύμπασα ἡ πομπώδης τοῦ ἀ-
λαζένου πατρός τῆ αὐτῆ ἐκστρατεία, ἀρχομέ-
νε τοῦ χειμῶνος, θέλει ἀποκατασταθῆ δι' ἐλ-
λειψιν ναυίων λεία τῶν μεγαθύμων ἡρώων μας.
Οἱ ἀνεμοὶ (α) καὶ οἱ γενναῖοι τῶν Ἀγγλων ναῦ-
ται κατέστρεψαν τὸν ἀκαταμάχητον
στόλον τοῦ Φιλίππου. Ἐχομεν χρηστὰς
ἐλπιδάς, ὅτι ὁ κόσμος θέλει ἰδεῖ τὸ αὐτὸ πα-

(α) Ἡ Ἐλισσαβέτα τῆς Ἀγγλίας ἐχάραξε μετὰ
τὴν καταστροφὴν τοῦ στόλου τοῦ Φιλίππου νόμισμά
τι, εἰς τὸ ὅποιον ἐφαίνετο μία ναῦς παλαιόσα ἐναντίον
τῶν κυμάτων, μετὰ τὴν εὐγενῆ καὶ ἀπλουστάτην ταῖ-
την ἐπιγραφὴν „ Deus afflavit. “

ράδειγμα πάλιν να αναγεννηθῆ εἰς τὰ ἑλληνικὰ πελάγη . Θέλει ἰδεῖ ὅποια δύναται να κατορθώσῃ ἕνας λαός, ὅταν πολεμᾷ διὰ τὴν Ὀρθοδόξου καὶ ἐλευθερίαν τῆς . Δέλθω ἰδεῖ καὶ ὅλα τὰ Χριστιανικὰ ἔθνη, ὅτι ὁ κάθε Χριστιανὸς ἕλληνα ἀποδίδει τὰς νίκας τῆς εἰς τὸ ὑπέροχον ὄν, ὅπως δὴ γηγῆ καὶ ὑπερατπίζεται μέχρι σήμερον τὰ Ἱερὰ αὐτοῦ ἐπιχειρήματα .

Μᾶς βεβαίονεν διὰ τὸν Βαρνακιώτην (καὶ ὅλοι τὸ ἤξευρον), ὅτι πρὶν ὑπάγῃ φανερὰ μετὰ τοὺς Τούρκους ποτὲ δὲν ἐφόρεσε λαμπρὰ ἄρματα οὔτε λαμπρὸν φόρεμα, καὶ τὸ χρυσάφι εἰς τὰ ἐνδύματά τῆς δὲν ἐφαίνετο . Ταῖς τετράδες καὶ παρασκευαῖς, ὁ Θεὸς φυλάξει να ταῖς χαλάσῃ ! κάθε πρωΐ, καὶ κάθε βράδυ, ὁ κόσμος να χαλοῦσε, δὲν ἄφινε τὴν προσευχὴν . εἰς τὸ στρατόπεδον μάλιστα, τὸ περὶν, καθὼς ἐσηκόνετο, ἀφ' οὗ ἐνύθετο, ἐτραβηγέτο εἰς ἕνα μέρος παράμεγα, καὶ πολλάκις ἐβγαίνεν καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ λαμπώσι καὶ ἔκαμνε μισήν, καὶ μίαν ὥραν τὴν προσευχὴν τῆς . πολλάκις ἐπήγεναν Ἰνέες, ζητοῦντες τὸν στρατηγὸν ποῦ εἶναι ; ἔχει δὴλειαν ἀποκρίνονταν οἱ ἐδικοί τῆς μὴν πᾶς, μωρὲ ! κάμνει τὴν προσευχὴν τῆς ὁ Καπιτάνος . "Ὅσον διὰ γυναῖκας, ποτὲ δὲν ἐσήκονε τὰ ὀμμάτιά τῆς εἰς πρόσωπον γυναίκος, εἰς τοῦτο μάλιστα ξεχωριστὰ ἦτον τὸ παράδειγμα τῆς Σωφροσύνης . Τέτοιος ἦτον ὁ Βαρνακιώτης ὅταν ἦτον μετὰ τοὺς Χριστιανούς . ἰδοὺ πῶς ἐκατάντησε ἴωρα μία χήρα ἄρτινιά, ὀνόματι εἰρήνη Κατζημποποῦλα . ἤλκυε τὴν περιέργειαν ὅλων, διὰ τὴν ὠραιότητά τῆς . μόλις ὑπῆγεν ὁ Βαρνακιώτης εἰς ἄσταν ἐλθισμῶνησεν, ὅτι ἔχει γυναῖκα, καὶ παιδιά, καὶ υἱὸν εἴκοσι ἰωῶν χρόνων, καὶ ἐκυριεύθη ὅλος ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς καλῆς εἰρήνης -- ὅ,τι ἤθελεν ἐπιθυμῆσαι ἢ εἰρήνη ἐγένετο νόμος ἀπαράβατος εἰς τὸν Βαρνακιώτην . ἐζήτησε μίαν καλὴν κατοικίαν μίαν φορὰν, καὶ ὁ Βαρνακιώτης ἐφίλησε ταῖς ποδιαῖς τοῦ Ὁμέε Πατσᾶ ἐφένθη τῆς καὶ τῆς ἔβγαλε μπηνησοδὴ να πάσῃ ἔν ἀπὸ τὰ καλῆτερα σπήτια τῆς ἄστας εἰς κατοικίαν τῆς . πλὴν κάμμία δούλευσις, φαίνεται, δὲν ἐστάθη ἰκανή

να ὑποχρεώσῃ τὴν εἰρήνην, ἔπρεπε να τῆς υποσχεθῆ τὸ στέφανον, ἢ τὸ καπνὶ, καὶ τὰς εἰσιμάζεται ὁ Βαρνακιώτης χωρὶς ἄλλο να τὴν νυμφευθῆ . Ἰδοὺ τὶ φανεροῖσι ἕνα γράμμα ἰδιαιτερον περὶ τοῦ Βαρνακιώτη . „ δὲν ἔχω κανένα νέον ἐδώθε να σὲ φανερώσω, ἐκτὸς μόνον ὅ,τι ἦλθεν ὁ Ν ἀπὸ τὸ ὄρει τὸ τούρικο εἰς τὸν Κάλαμον, καὶ λέγει παρήσῃ, πῶς ἤβελαν Τραπεζιθῆ ὅλοι οἱ Τηροκόλατροι ἀπὸ τὸν Ὁμέε Πατσᾶ, καὶ βλέποντας ἐτῆς ὁ Ὁμέε Πατσᾶς, τοὺς εἶπεν, ὅτι, προσμένετε κάμμιαν δεκαργίαν ἡμέραις ἀκόμη . μήπως καὶ ἔλθῃ ἐστὸλος τοῦ Μεχμὲδ' Ἀλλῆ, καὶ τότε εἴμασθε ὅλοι καλά, εἰδὲ μὴ φεύγομεν ὅλοι μαζί . ἀκίμη εἶπε καὶ τοῦτο ὁ Ν ὅτι ὁ Βαρνακιώτης βέβαια τὴν ἀγάπησε τὴν κυρὰ εἰρήνην, μάλιστα τὴν ὑποσχέθη, ὅτι, τὸ φθινόπωρον δὲ τὴν στεφανωθῆ . ἔκοψε καὶ αὐτὸς ἕνα πεσλὴ χρυσὸν διὰ 700 γρίσια, καὶ δύο φλοκάταις πρὸς 500 γρ., ἢ φορεσιὰ ὅλη εἶναι τέτοια, ὅπου κάμμιαν φορὰν εἰς τὴν ζωὴν τῆς δὲν ἐφόρεσε . Ὁ γυναικάδελφος τοῦ Γιώτη, ἀδελφοῦ τοῦ Βαρνακιώτη, τὸν ἔγραψεν εἰς Κάλαμον ὅ,τι ἀπὸ τοῦτον δὲν εἶναι κάμμία ἐλπίδα, ἐπειδὴ καὶ ἔπασεν ἀλλοῦ ἢ γνώμη τῆς, πλὴν εἶναι, καὶ εἶναι ἐντροπή μας, Γιώτη, να τὰ γράψω, ὅθεν ἐσὺ κῦτλασαι να κάμεις κάμμιαν κυβέρησιον, να μὴ γίνωμεν ξένοι ἀπὸ τὴν πατρίδα μας . „

Αὐτὴν τὴν μεταβολὴν ἔπαθεν ἢ Σωφροσύνη τοῦ Βαρνακιώτη ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς πρὸς τὴν κυρὰ εἰρήνην . τὶ ἔπαθε δὲ καὶ ἢ λοιπή τῆς ἠθικὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὸν Ὁμέε Πατσᾶν ἐφένθη τῆς, ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἤξεύσει .

Συνέχεια τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Κ. Χ. Μάλη .

Οἱ Τούσκοι, οἵτινες ἔστησαν τὰς σημαίας των εἰς τὰ Λεῖχη τῆς Βιέννης, δὲν ἐδυνήθησαν ὅμως να ὑποτάξω μίαν φούντα Σπαρτιάτας, οἱ ὅποιοι ἀποσυσυβέντες εἰς μίαν ἄκραν τῆς πελοποννήσου, ἐφέροντο πάντοτε καταφρονητικῶς εἰς τὰς δυνάμεις τῶν Σηλτᾶνων . Ἀκόμη ὀλιγώτεροι φιλελεύθεροι Ῥημελιῶται καὶ Πελοπον-

ἤσκει, διεσπαρμένοι εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος με σταυροφόρος Σημαίας, ἐπολέμηον τὴν ἡμισέληνον.

Νὰ εἴπωμεν, ὅτι οἱ Τούρκοι ἕως ἐδῶ ἐκένωσαν τὰς δυνάμεις των, καὶ δὲν ἐδύναντο νὰ καθαρίσῃ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοιοῦτες προκρούστας, ἢ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις τῶν Σπαρτιατῶν; — ὄχι βεβαίαι.

Ὁ πετρώδης, λέγων, τόπος τῆς Μάνης δὲν ἦτον περιμάχητος· ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ ἐκυριεύετο, δὲν εἶδιδε πρεῖντα ἀνάλογα με τὰς θυσίας τοῦ πολέμου· ἀλλὰ ποῖος δὲν θυσιάζει πολλοὺς θησαυροὺς, μάλιστα Σηλτάνος, διὰ τὰ μὴν ἔχη εἰς τὸ πλευρὸν τῶ ἐχθρῶν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐφοδεῖτο νὰ χάσῃ τὴν Πελοπόννησον, καθὼς καὶ τὴν ἔχασεν ἢ πῶστα εἰς διάστημα 115 ἐνιαυτῶν;

Εἶναι λοιπὸν προφανὲς πῶς ἡ πολιτικὴ φρόνησις τῶν πλησιαζόντων τοὺς Τούρκους προσώπων ἐφύλαξε τὴν Μάνην, καὶ τοὺς φιλελευθέρους εἰς τὸ Ταύριον, εἰς τὸ Κρήνιον, εἰς τὴν Κυλλήνην; εἰς τὸν Ὀλιβόν, εἰς τὸν Ὀλυμπον, εἰς τὸν Ἰαρινασὸν καὶ ἄλλα μέρη· ἐπειδὴ, ὅταν αὐτοὶ δὲν ἐσπίεπον νὰ ρίψῃ ποτὲ τὴν Ἰουρρανίαν, δὲν ὑπερασπίζοντο φεμίζοντες τοὺς φιλελευθέρους με κίνδυνον ζωῆς, διὰ τοὺς ὁποῖους πολλοὶ ἐνανταθήσαν, καὶ τοὺς ὁποῖους νὰ λέγω ὀνομαστικῶς εἶναι ἀφόρητος πολυλογία, μῆτε Μανη ἤθελεν ὑπάρχει.

Ἡζεύρει ὁ ἱστορικὸς πῶθεν ἐκινήθη ἡ ἀποστασία κατὰ Τούρκων περὶ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, καὶ ποῖοι συνήργησαν εἰς αὐτὴν με τὴν θυσίαν τῆς προεστικῆς δόξης των, διὰ τὰ ἐλευθερωθῆ ἢ ἀναξίως διλωμένη Ἑλλάς· πῶς τὸ ὁποῖον καὶ ὅλων τὰ ὑπάρχοντα ἐδημεύθησαν, καὶ ἀκολούθως ἐπαληρώετο πανταχοῦ ὅτι αὐτὰ ξεχωριστὸς φόβος!

Ἀν ἀποβλέψῃ τις εἰς τὴν γενικὴν τοῦ ἔθνους ἀμάθειαν, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχε φθάσει κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα· ἂν ἀπαθῶς ἴδῃ καὶ τὸν ξεσητισμὸν ἑλεγχον πρὸς τὰ ἱερατικῶν, εὐκολα καταλαμβάνει δι' ὁποῖας αἰτίας ἐβράδυναν νὰ μεταδοθῶν τὰ φῶτα τῆς παιδείας εἰς τὴν

Ἑλλάδα.

Ἄλλ' ἐκέρδιζον πλοῦτος οἱ κολακεύοντες τὴν ἀνομίαν τῶν Ἰουρράνων εἴτε Κοσμικοὶ εἴτε Ἀρχιερεῖς, κατατρέχοντες καὶ συκοφαντοῦντες τοὺς ὁμογενεῖς των! Τὰ δευτέρα δὲν με φαίνεται νὰ ἔχον τὸν τόπον τῆς παντελῶς· ἐπειδὴ καταδρομὴν ἀπὸ μέους αὐτῶν πρὸς τὸν λαὸν καὶ συκοφαντίαν δὲν ἴδομεν· ἢ καὶ ἂν ἔγνέ ποτε τοιοῦτον, εἶναι μοναδικὸν, καὶ ἀπὸ ἀνθρώπων οὐτιδανόν. Ἄν δὲ κατετρέχοντο μεταξύ των οἱ προεστώτες, ἐζημίωσαν ἑαυτοὺς· τοῦτο δὲ ὄχι μόνον ἠκολούθει εἰς τὴν Ἰουρρανίαν, ἀλλὰ γίνεσθαι καὶ εἰς ὅλας τὰς Διοικήσεις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦτον τῆς ἀνισότητος τῶν πολιτῶν.

Ἄν ἐξαιρέσωμεν τοὺς Λυβέντας τῆς Βλαχομυσοβανίας, δὲν βλέπομεν εἰς τὴν Ἰάξιν τῶν προεστώτων με θησαυροὺς ὑπερέργους ἀνθρώπων, ἀλλὰ με οὐσίας μετρίας, τὰς ὁποῖας ἢ κατὰ κληρονομίαν διεδέχθησαν ἀπὸ τοὺς πατέρας των, ἢ τὰς ἀπέκτησαν με κίνδυνον, ὑπερασπιζόμενοι διὰ πολλοὺς χρόνους τὰς ὑποθέσεις τοῦ λαοῦ.

Πολλόταται ὑποθέσεις καὶ σχεδὸν αἱ περισσότεραι ἐδιορθώνοντο με μικρὰς ποσότητας χρημάτων, ἐν ᾧ, ἂν οἱ Τούρκοι ἔμεναν εἰς τὴν διάκρισίν των, ἀφ' οὗ ἐπώριζον τοὺς Ἕλληνας σφίγγοντες ἕως τὸν λαίμωρον. ἤθελαν τοὺς κάμη πρὸ πολλοῦ νὰ προκρίνῃν, καθὼς οἱ Ἀλβανοὶ τὸν Μωαμετισμὸν· ἀρα δὲν ἦτον δικαίον ν' ἀπολαμβάναν τι διὰ τοὺς κόπης καὶ κινδύνους των; ἢ δὲν πρέπει νὰ τρωγῇ καὶ ἰαλογοῦν κανὲν στάχ; εἰς τὸ ἄλων;

Διὰ τὰ κατορθώνονται ἐπὶ Ἰουρρανίας εὐκολότερον αἱ ὑποθέσεις τοῦ λαοῦ, ἐσὺμμερον πολὺ τὸ ἐξωτερικόν· Ὁ προεστικὸς ἔπρεπε νὰ παρρησιάζεσθαι ἀνάλογως, ὅτι ἄλλως ἤθελε καταφρονεῖται χωρὶς νὰ δύναται νὰ πράξῃ μηδὲν. Καὶ ἴδου πῶθεν οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τόσον ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν Βασιλέων, ὅσον καὶ ἐπὶ Ἰουρρανίας ἀρχιερεῶν νὰ μετενδύονται εἰς τὸ λαμπρότερον. Τὸν ὁποῖον τῶν Ἰουρράνων καὶ ὅσοι κοσμικοὶ ἐπληροῦν τὴν Ἰουρρανίαν.

(Ἡ συνέχεια ἀκολουθεῖ)

ΩΔΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ.

Ἰσὸς Ἰακωβάκη Ἰρίστου Νερωλοῦ.

Ἄγριος Τίγρις δεινὸν θηρίον,
Τούρκων Σουλτάνος εὐνοῦχων Φρέμμα,
Ῥοφᾶ μὲ λύσσαν γραικικὸν αἷμα
Αἷμα γερόντων, ἀνδρῶν, νηπιῶν!

Ἄντι τὴν σπάθην αὐτὸς ἔσπεύσῃ
Τῶν πρωτατῶν τε τῶν Οὐσμάνων
Καὶ τῶν Μεχμέτ καὶ τῶν Σαλεϊμάνων,
Δὲν ἔχει νεῦρα νὰ τὴν βαστάσῃ.

Ἄλλ' ἐμφωλεῖων ἔτον γυναικῶνα,
Κατὰ Γραικίας φιλελευθέρας
Μὲ τὸν δημίον τε τὰς μαχαίρας.
Ἐπροοιμίασε τὸν ἀγῶνα.

Ἀπὸ τὴν δύναμιν τῶν Μεράτων
Ὁ δειλὸς οὗτος πόσον ἀπέχει,
Ἢδὴ πόσον ἢ Ἑλλὰς ἔχει
Πλήθος Σκευδέρων μαχιμωτάτων.

Προστάζων φόνον Γραικῶν ἀθρόον,
Ὀσπιτῶν πλήθος πανταχοῦ στέλλει
Ἄλλ' ὁ στρατὸς τε δούλων ἀγέλη,
Ὁ δὲ στρατὸς μας στρατὸς ἡρώων.

Μάτην ἀντέταττε χειρῶν βίαν
Τάφους ἐπάλξεις, ὕψη φρεσίων,
Καὶ πῦρ ἀπειρῶν τε κανονίων
Πρὸς τῶν Ἑλλήνων τὴν εὐψυχίαν.

Εἰς τῆς Κορίνθου πετοῦν τὰ λείχη
Μονεμβασίας, οἱ πύργοι κλίνου,
Τὸν Ἀθαεῖνον ἤδη στολίζου
Τῶν χαλκοστόμων κωδῶνων ἤχοι.

Εἰς δολοφόνον πόλιν προσβάλλου
Κ' ἐκεῖ κολάζοντες ψευδορκίαν,
Κοινήν σαλπίζου Ἰσραηλιτικὴν
Κ' εἰς σφαιρητικὴν τὴν μεταβάλλου.

Εἰς τὰς Ἀθήνας Τούρκος δὲν μένει,
τὴν γῆν τοῦ Ἡρώος Πελοπιδα,
Καὶ τὴν ἐξέχουσι Τερπὴν χαλκίδα,
Βάρβαρον ἴχθυος δὲν τὰς μαινοῖ.

Οἱ Ἀκαθῆνες ἢ Αἰτωλία
Λοκρῶν τὰ γένη Φωκεῖς συμφώνως,
Δείχουσι ἔτι τὸ στάδιον τοῦ ἀγῶνος
τῆς εὐγενείας τῶν τὰ σημεῖα.

Κατὰ τῆς νέας ἤδη Περσίας
Νέοι ἀγῶνες εἰς Θερμοπύλας,
τὰς ὀλοχρῦστος στολίζου στήλας
τῆς παμπροσῆτε ἀθανασίας.

Ἀφοῦ ἐδούλωσας τὴν Ἑλλάδα
Ἀλαζῶν Ῥώμη πῶς νὰ ἐλπίσης
Καλὰς τῆς τύχης σε διακρίσεις
Εἰς τῶν Φαργαλῶν τὴν πεδιάδα;

Σ' τὸ ἴδαφος τῆς Ἰότ' ἢ Γραικία
Μὲ πόσον δίκαιον σ' ἐνδικήθη!
Σ' τὸν φάργαλόν μας κ' ἢ Γερυσία
Καὶ ὁ Πομπηῖος κατελύθη.

Ἄλλ' ἰδὲ τῶρα σ' αὐτὸ τὸ μέγας,
Ὁ Ἕλληνας Ἄρης τῶν Μυσηλιτῶν
Τυραννικώτατον τῶν Ἰουδαίων
Πῶς κατασφραξέει εὐτυχεστέρως.

Τίς τὴν πατρίδα τῶν Πυθαγῶρων
Διὰ τὸ θάνατος τῆς δὲν θανατοῖ;
Τίς δὲ τὴν Ἰάξιν δὲν ἐκθειάζει
τῶν πράξεων τῆς τῶν διαφύγων;

Κλεινὴ ἀρχὴθεν ἢ Σάμος ἦτον
Μήτηρ δὲ Ἰωνῶν μεγαλοφρόνων,
Καὶ πρὶν καὶ νῦν τῶν κακοδαιμόνων
Βαρβαρῶν εἶναι φοβερὰ γείτων.

Καθὼς ὀρέου τῶν ἀποτόμων
Ἄετος ὕψος ἐξησιάζει,
Κ' ὄρμα κ' ἀρπάξου διασπιδάζει
Ἄσπειρον πλήθος πτηνῶν ἐντρόμων.

Οὕτω τῆς Σάμου μας τῆς εὐάνδρου
Αἰ ἀποβάσεις παντοῦ τὴν νίκη
Σύντροφον ἔχου κ' ἐμπανένου φρίκη
Εἰς τὰ ἀνδραποδα τοῦ Μαιάνδρου.

(ἀκολουθεῖ -)